

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENÍ DO ZADANIA
Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO

(PRÓBNY EGZAMIN RADCOWSKI – 17 MARCA 2026 R.)

1. Od wyroku sądu okręgowego należy wnieść apelację, zaskarżając wydany wyrok w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 110 000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 17 grudnia 2024 r. do dnia zapłaty. Wyliczenie kwoty należnej powodowi jest następujące. 225 000 zł – 5000 zł za kwiecień 2020 r. = 220 000 zł: 2 = 110 000 zł. Ponadto apelacja powinna również obejmować zakresem zaskarżenia rozstrzygnięcia sądu okręgowego w przedmiocie kosztów procesu (punkt 2 wyroku).
2. Powyższe wynika z następujących okoliczności sprawy. Jak przyznał sam powód w toku przesłuchania zgodził się, po konsultacji z siostrą, aby pozwany jeszcze przez miesiąc po wygaśnięciu umowy najmu korzystał z nieruchomości. Tym samym nie jest zasadne żądania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w kwietniu 2020 r. (5000 zł). Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego za ustalony należy uznać pogląd, zgodnie z którym dochodzenie przez jednego ze współwłaścicieli nieruchomości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tej nieruchomości nie jest czynnością zmierzającą do zachowania wspólnego prawa w rozumieniu art. 209 k.c. (tak uchwała Sądu Najwyższego z 15 listopada 2018 r., III CZP 50/18, OSNC 2019, nr 6, poz. 67). Tak również inne orzeczenia SN, które wskazane zostały w uzasadnieniu wyroku sądu okręgowego. Świadczenie posiadacza z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy wspólnej jest zaliczane do pożytków i innych przychodów, które zgodnie z art. 207 k.c. przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości przysługujących im udziałów. Uprawnienie powoda do dochodzenia całości wynagrodzenia nie można również wywodzić z faktu sprawowania zarządu rzeczą wspólną. Jak wynika z treści kazusu powód takiego zarządu nie sprawował. W efekcie powód jako współwłaściciel nieruchomości w udziale $\frac{1}{2}$, może we własnym imieniu i na własną rzecz dochodzić jedynie połowy należności, to jest kwoty 110 000 zł.
1. Świadczenie w postaci wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy nie jest, wbrew stanowisku sądu okręgowego, świadczeniem okresowym (zob. niżej). Ma charakter świadczenia bezterminowego, tak więc jego wymagalność podlega ustaleniu zgodnie z art. 455 k.c. Zważywszy, że powód wezwał pozwanego do zapłaty tego świadczenia w dniu 22 lutego 2024 r. (data doręczenia pisma z 15 lutego 2024 r.) i wyznaczył tygodniowy termin na spełnienie świadczenia, opóźnienie po stronie pozwanego nastąpiło z dniem 1 marca 2024 r. Jednakże powód domaga się w tej sprawie odsetek od dnia wniesienia pozwu, to jest 17 grudnia 2024 r. Zważywszy na niemożność modyfikacji powództwa na etapie apelacji, również w apelacji żądanie odsetkowe powinno wskazywać jako datę początkową 17 grudnia 2024 r.
2. Wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 110 000 zł. Brak wskazania wpz, z uwagi na to, że przedmiotem zaskarżenia jest roszczenie pieniężne, nie stanowi braku istotnego apelacji, a tym samym nie powinno być uznane za istotny błąd pracy.

3. W apelacji należy sformułować wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 110 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 17 grudnia 2024 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.
4. Treść zadania nie daje podstaw do formułowania wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Sąd okręgowy rozważył zasadność roszczenia powoda oraz podnoszone w tym zakresie przez pozwanego zarzuty. Brak tym samym podstaw do formułowania wniosku o nierozpoznanie istoty sprawy.
5. Zarzuty apelacji powinny dotyczyć naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i tym samym kwestionować ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji co do następujących faktów:

-powód zgodził się, aby pozwany po wygaśnięciu umowy najmu nadal korzystał z nieruchomości i czynił to nieodpłatnie;

-powód ustalił z pozwanym, że zwrot nieruchomości nastąpi dopiero wówczas, gdy powód znajdzie nowego najemcę, zaś do tego czasu pozwany może z nieruchomości korzystać nieodpłatnie

W ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy więc zakwestionować ocenę sądu okręgowego w zakresie dowodów z zeznań świadków Stanisławy Dużej i Mirosława Cichego, a także zeznań powoda i pozwanego. Wskazać należy w tym zakresie w szczególności, że zeznania świadków S. Dużej i M. Cichego są w istocie oparte wyłącznie na wiedzy pozyskanej od pozwanego. Świadczenie ci przedstawiają zdarzenia tak, jak przedstawił im pozwany. Ponadto dokonując oceny dowodu z zeznań powoda, sąd wykazuje się niekonsekwencją. Uznaje te zeznania za niewiarygodne podnosząc, że powód jest bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem tej sprawy, a tym samym jego zeznania budzą wątpliwości. Wskazać należy jednak, że również zeznania pozwanego, także bezpośrednio zainteresowanego w rozstrzygnięciu tej sprawy, obarczony są tą samą cechą. Nie przeszkadza to jednak sądowi uznać je za całkowicie wiarygodne. Niezależnie od tego, wskazać należy na pogląd ukształtowany w orzecznictwie, zgodnie z którym negowanie *a priori* znaczenia dowodowego zeznań stron przy przewidywaniu ich subiektywnego nastawienia stanowi uchybienie art. 299 k.p.c. Sąd orzekający ma możliwość krytycznej oceny zeznań stron przy uwzględnieniu stopnia ich subiektywizmu, nie może natomiast wbrew przepisom k.p.c. negować celowości samej instytucji dowodu z przesłuchania stron. Sąd okręgowy w uzasadnieniu nie powołał żadnych faktów, które mogłyby prowadzić do wniosku, że zeznania powoda są niewiarygodne, sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

6. Konieczny jest również zarzut naruszenia art. 235² § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. poprzez wadliwe pominięcie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka Stanisława Średniego. Zeznania tego świadka były istotne dla ustalenia faktów dotyczących zgody powoda na dalsze korzystanie z nieruchomości przez pozwanego. Nie można więc uznać, że dowód ten zmierzał do przedłużenia postępowania. Nie był to również dowód spóźniony – zgłoszony został w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego na podstawie art. 205³

§ 1 k.p.c. Sam fakt niestawiennictwa świadka na rozprawie, przy braku jakichkolwiek informacji o przyczynach tego niestawiennictwa, nie czyni przeprowadzenie tego dowodu niemożliwym.

7. Poza wskazanym powyżej zarzutem należy również złożyć wniosek o przeprowadzenie kontroli postanowienia dowodowego sądu okręgowego z 8 stycznia 2026 r. na podstawie art. 380 k.p.c.
8. Błędne ustalenia faktyczne sądu okręgowego skutkowały wadliwym zastosowaniem prawa materialnego. W tym zakresie konieczne są zarzuty naruszenia:
  - art. 224 § 1 k.c. w zw. z art. 230 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że pozwany po wygaśnięciu umowy najmu był posiadaczem zależnym w dobrej wierze i tym samym nie jest zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za używanie posiadanej rzeczy;
  - art. 710 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i zakwalifikowanie pozaumownej relacji stron jako umowy użyczenia;
  - art. 118 zd. 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i w efekcie uznanie, że roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy jest roszczeniem o świadczenie okresowe, co skutkowało błędnym uznaniem, że termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata (zob. przykładowo wyroki SN z 22 września 2005 r., IV CK 105/05 i z 9 marca 2007 r., II CSK 457/06);
  - art. 118 zd. 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i pominięcie przy ustalaniu terminu przedawnienia, że koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego.
9. Z uwagi na doręczenie pełnomocnikowi powoda odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem w dniu 11 lutego 2026 r., apelację należy wnieść najpóźniej do dnia 25 lutego 2026 r.
10. Najistotniejsze elementy wpływające na ocenę rozwiązania zadania to:
  - a) sporządzenie apelacji, a nie opinii,
  - b) sporządzenie projektu apelacji, który będzie zgodny z treścią zadania, właściwe wypełnienie poleceń zadania,
  - c) właściwe sformułowanie zakresu zaskarżenia oraz zakresu żądanej zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia,
  - d) dostrzeżenie oraz opisanie aspektów naruszenia prawa procesowego i materialnego, co powinno znaleźć wyraz w zarzutach apelacyjnych oraz w uzasadnieniu apelacji,
  - e) zachowanie wszystkich wymagań formalnych apelacji,
  - f) przedstawienie właściwego wyводу, logicznej i pełnej argumentacji, poprawne posługiwanie się językiem prawniczym
  - g) wymienienie właściwych załączników.